

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 268/05
07.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Драгана Јоцића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА и др**, због кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, решавајући о жалбама бранилаца оптужених, за оптуженог АА, адвоката АБ и за оптуженог ББ, адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, К. 796/04 од 13. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу одредбе члана 375. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, и браниоца адв. АВ, а у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, дана 07. априла 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, па се **ПОТВРЂУЈЕ**, пресуда Окружног суда у Београду К. 796/04 од 13. децембра 2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, К. 796/04 од 13. децембра 2004. године, оглашени су кривим: АА и ББ, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. Основног кривичног закона у саизвршилаштву, а оптужени АА, још и због кривичног дела неовлашћено држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗООМ РС. Првостепени суд, утврдио је АА, казну затвора за кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, у трајању, од две године, а за кривично дело из члана 33. став 1. ЗООМ РС, казну затвора у трајању, од једне године и осудио, овог оптуженог, на јединствену казну затвора у трајању, од две године и шест месеци у коју се има урачунати време проведено у притвору, од 19. маја 2004. године, па надаље. Оптужени ББ, осуђен је, на казну затвора у трајању, од једне године.

Оптужени АА, обавезан је, да у буџетска средства суда уплати новчани износ, од 18.600,00 динара, на име трошкова кривичног поступка и 3.000,00 динара, на име судског паушала, а ББ, на име трошкова кривичног поступка, да уплати у буџетска средства суда новчани износ, од 24.000,00 динара и на име судског паушала 3.000,00 динара.

Оптуженом АА, изречена је мера безбедности, на основу члана 69. ОКЗ, па је од истог, одузет пиштољ марке ____, калибра 9мм и 18 метака, истог калибра.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом, да Врховни суд, уважавањем жалбе укине првостепену пресуду и врати на поновно суђење и захтевом да о

седници већа обавести браниоца;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом, да Врховни суд уважавањем жалбе преиначи побијану пресуду, тако што ће овом оптуженом ублажити казну, односно, изрећи блажу кривичну санкцију у виду условне осуде, те ослободити га плаћања трошкова кривичног поступка и захтевом, да бранилац буде обавештен о времену одржавања седнице другостепеног већа.

У поднеску Републичког јавног тужиоца Ктж. 389/05 од 24. фебруара 2005. године, предложено је, да Врховни суд, одбије, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених и потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, као и браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, а у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, размотрио све списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављених жалби, нашао:

Жалбе нису основане.

Испитујући побијану пресуду по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд, није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона, учињене на штету оптужених.

Наводи жалбе бранилаца оптужених у којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а које би биле у неразумљивости пресуде, која је противречна сама себи, а пре свега у погледу различитих одбрана оптужених, датих приликом испитивања код органа унутрашњих послова, код истражног судије и на главном претресу, неосновани су, јер почев од стране б-те, па до 11-те стране у побијаној пресуди, првостепени суд у разлозима наводи, коју одлучну чињеницу је утврдио из ког изведеног доказа, те отклања противречности међу појединим доказима, исцрпном анализом и оценом одбрана оптужених, који су више пута у предкривичном и кривичном поступку мењане у битним чињеницама, а тичу се објективних и субјективних елемената бића кривичног дела, за које су оптужени оглашени кривим. Наиме, жалбама бранилаца побија се првостепена пресуда у односу на оптужене АА и ББ у односу на кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ, описано, под тачком 1. изреке.

Са становишта изјављених жалби у корист оптужених, разумљиво је настојање бранилаца, да доведу у питање оцену истинитости одбрана оптужених, које садрже чињенично признање кривичног дела, те да укажу на измењене одбране, дате у циљу побољшања положаја оптужених у кривичном поступку, свакако имајући у виду, коначни исход тог поступка.

С`тога се и други изведени докази настоје у жалбама бранилаца, довести у неки степен сумње, који би суд навео, на друкчију оцену ових одбрана, свакако, повољнију по оптужене.

Међутим, оцена је Врховног суда, да су жалбени наводи, који се односе у суштини на питање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, из ког произилазе законски елементи бића кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, неосновани и неприхватљиви.

Из потврда о привремено одузетим предметима, првостепени суд утврђује, да су од оптужених одузети: мобилни телефон "___", модел вв са припадајућом батеријом и то, од оптуженог АА, а од оптуженог ББ, мобилни телефон "___", модел гг са припадајућом батеријом, те према одговарајућој потврди, враћени оштећеном ДД и оштећеном ЋЋ. Сведоци оштећени, од којих су оптужени одузели мобилне телефоне и друге предмете, казивали су, о битним чињеницама готово идентично. Одлучне чињенице, које првостепени суд утврђује из казивања ових сведока, произилазе, сагласно из одбрана оптужених датих

приликом испитивања код органа унутрашњих послова и делимично код истражног судије, док су на главном претресу, ове одбране у битном измењене.

Првостепени суд је ценио све одлучне чињенице, које утврђује из изведених доказа, како оне које иду у прилог оптуженима, тако и оне које су њима на штету, па је све то послужило за ваљану оцену одбрана оптужених АА и ББ, које су на тај начин, проверене у потпуности.

Правилно је ценио првостепени суд, да из списка предмета не произилазе околности, које би навеле на закључак, да би оштећени, неосновано и неистинито теретили оптужене, јер ништа не указује на евентуалне мотиве за такво поступање. Оштећени и оптужени, нису у завади, нити списи предмета указују на други вид међусобних нерашчишћених односа, који би до тога довели. Супротно томе, одбране оптужених су непрецизне, нејасне и противречне, како посматрајући сваку за себе, тако и међусобно, па и приликом суочења оптужених међусобно, ББ је и даље несигуран у свом казивању. У таквом ставу оптужених и настојању, да ускладе међусобно, дате одбране, ништа не указује суду, да су оне истините и доследне, већ управо супротно. Према томе, основано суд поклања веру доказима из којих произилази друкчије чињенично стање, конкретно, чињенично стање из изреке пресуде (у односу на тачку 1-кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ), а одбране оптужених, оцењује, као срачунате на умањење или чак избегавање кривичне одговорности. Све ово је предмет ваљаних и целовитих разлога првостепене пресуде.

Утврђујући субјективне елементе бића кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву, за које су оглашени кривим оптужени, првостепени суд је, нашао, да су поступали са директним умишљајем, свесни сваког сегмента инкриминисаних радњи на остваривању елемената бића овог кривичног дела, што су у право и хтели.

С`обзиром, да су оптужени изнели у одбранама, да су пре критичног догађаја попили велику количину пива, првостепени суд је, правилно извео доказ, вештачењем психичког стања оптужених у време извршења кривичног дела, путем вештака неуропсихијатријске струке. Тако је суд, утврдио, да је оптужени АА у време извршења кривичног дела, имао сачувану способност схватања својих поступака и управљања њима, те да се радило о пијанству, лаког степена и да нема места изрицању мере безбедности, обавезног лечења алкохоличара, док је у односу на оптуженог ББ, утврдио, да је урачунљивост овог оптуженог, била смањена, али не битно, при томе је оптужени био у стању – највише до средњег степена пијанства и такође, нема места изрицању мере безбедности из члана 65. ОКЗ.

Према томе, душевно здравље оптужених, није доведено у сумњу, а психичко стање критичном приликом, не указује, на било какав душевни поремећај или постојање болести зависности, па нема ни околности које би искључиле њихову кривичну одговорност.

Вештак је дао закључак и мишљење, а првостепени суд, утврдио из тога одлучне чињенице, као резултат стручног, савесног и непристрасно обављеног посматрања оптужених АА и ББ и анализе података из списка предмета, крећући се у границама компетенције вештака неуропсихијатра за ову област.

Овако утврђене одлучне чињенице, послужиле су као основ, за ваљане правне закључке (на страни 9-ој пресуде), које суд поткрепљује, јасним и логичним разлозима. Наиме, несумњиво је утврђено, да су оптужени, као саизвршиоци, делујући заједнички на остварењу истих циљева, претњом, да ће напасти на живот и тело оштећених ДД и ЋЋ, критичном приликом, оптужени ББ, захтевао да оштећени изваде све из џепова, а оптужени АА, извадио пиштољ, марке ____, калибра 9мм, иза појаса и уперео према оштећеном ДД, па су тако, од њих одузели означене мобилне телефоне, у намери, да њиховим присвајањем прибаве за себе противправну имовинску корист.

У таквом поступању оптужених, стекли су се сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела разбојништва, из члана 168. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ. Није од значаја за овакву правну оцену, да ли постоји претходни договор, што истиче један од бранилаца оптужених. Наиме, претходан договор, није нужан елеменат за саизвршилаштво, када све одлучне чињенице у понашању оптужених, како оне у објективним радњама, тако и оне субјективног карактера, указују, на заједничко деловање синхронизовано у истом циљу, без обзира, да ли је одлука унапред планирана и резултат претходног договора оптужених или је тренутно донета. При томе, сваки од оптужених, види и прихвата кривично дело, као своје. Дакле, и објективни и субјективни елементи саизвршилаштва, остварени су у

потпуности у конкретном случају (члан 22. ОКЗ).

Нема сумње у правилност примене кривичног закона у односу на обојицу оптужених, код правног квалификовања њихових заједничких инкриминисаних радњи, а тако, ни у односу на кривично дело из члана 33. став 1. ЗООМ РС, за које је оглашен кривим АА. Овај оптужени, није оспорио извршење кривичног дела, неовлашћено набављање и ношење ватреног оружја и муниције, означеног пиштоља са муницијом, чиме је извршио у објективном и субјективном смислу кривично дело из члана 33. став 1. ЗООМ РС. Његово признање, потврђено изведеним доказима, а оружје је употребио, при извршењу разбојништва, заједно са оптуженим ББ.

Одлука о казни, такође је предмет жалби бранилаца обојице оптужених, који у жалбама, налазе, да су казне престроге, а у односу на оптуженог АА, како појединачне казне, тако и јединствена.

Правилно је поступио првостепени суд, одлучујући о избору и висини кривичне санкције, те у процесу индивидуализације казне, дошао до адекватно одмерених казни затвора, сваком од оптужених, имајући у виду, њихове улоге и доприносе у остварењу кривичног дела и штетних последица, када је у питању разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ.

Код оптуженог АА, од олакшавајућих околности, ценио је првостепени суд, да је породичан, отац једног малолетног детета, коректно држање за време суђења, а од отежавајућих околности, да је до сада осуђиван. У односу на оптуженог ББ, правилно је ценио првостепени суд од олакшавајућих околности, да није осуђиван и коректно држање у кривичном поступку, док отежавајућих околности није било.

Налазећи у датој ситуацији, да су ове околности особито олакшавајуће, првостепени суд је правилно применио одредбе, члана 42. и 43. ОКЗ, па ублажио законом прописане казне за разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС и утврдио, оптуженом АА, казну затвора у трајању, од две године, док је казну затвора за кривично дело из члана 33. став 1. ЗООМ РС, одмерио у границама прописаним законом – у трајању, од једне године, без примене одредаба кривичног закона о ублажавању казне, па осудио оптуженог АА, на јединствену казну затвора у трајању, од две године и шест месеци, са урачунатим притвором.

И код оптуженог ББ, основано су цењене олакшавајуће околности, посебно у одсуству отежавајућих околности, на страни овог оптуженог, као особито олакшавајуће, па је осуђен за кривично дело, из члана 168. став 1. КЗ РС (у вези члана 22. ОКЗ), на казну затвора у трајању, од једне године, са урачунатим притвором.

Наведене казне затвора, адекватне су, тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела, посебно цењеном степену кривичне одговорности оптужених, те као такве, подобне да испуне захтеве специјалне и генералне превенције, односно, остваре сврху кажњавања прописану законом, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Мера безбедности, одузимања предмета из члана 69. ОКЗ, изречена оптуженом АА, сагласна је кривичном закону, па је од њега одузет означени пиштољ, као предмет којим је извршено кривично дело, а све то поткрепљено је ваљаним разлозима у пресуди.

Због наведених разлога, Врховни суд је, одлучио, као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Предраг Глигоријевић, с.р.

За тачност отправка

